

Скарб (скорочено)

Олекса Стороженко

Жили собі чоловік та жінка. Усього в них було доволі. Свого сина єдиного вони шанували й пестили, особливо мати. Усе, що забажає, виконували, не давали й пилинці впасти.

Доріс Павлусь до парубка, зробився гладким та опецькуватим, тільки руки в нього білі й ніжні, бо ніколи роботи не знали. Чоловік картав жінку — навіщо такого лінивого виростили, що з ним буде, як їх не стане. Мати відповідала, що на все воля Божа.

Якось Павлусь уночі розвередувався — захотів меду. Мати побігла по селу шукати, ледве випросила. Прибігла, а синок уже й спить. Через той мед занедужала мати, й не стало її. За нею й батько пішов.

А Павлусеві все одно добре. Стали за ним доглядати наймит і наймичка, що їх господиня просила колись. Щастя, як горох, так і сипалося на парубка. У господарстві лад, прибуток, відкрили навіть шинок із лавкою. Павлусь тільки їсть та спить, ліньки й повернутися, не те що на вечорниці йти.

Якось на Зелені свята зібралися парубки йти шукати скарб. Вирішили попросити Павла, щоб він пішов із ними на щастя. Той не "хотів і сказав, що як Бог дасть, то й у вікно кине.

Ходили хлопці до вечора, нічого не знайшли. Аж бачать — лежить здохлий хорт. Вирішили взяти його на дрючок та й укинути Павлові у вікно заради жарту. Так і зробили. Кинули собаку, а з нього як посипляться дукати! Парубки хотіли забрати, а наймит не дав. І Павло сказав, що це йому Бог у вікно вкинув, як він і казав.

Щастя не залишало Павлуса. Знайшлася хороша дівчина, одружилися вони, народилися у них гарні діточки.

Що ж таке щастя, кого можна вважати щасливим? Є такі, що звуть щасливими таких, як Павлусь, котрі увесь свій вік ні про кого й ні про що не дбають; таких, які мають багато грошей і стережуть їх, як Рябко на ланцюгу. А по-моєму, той тільки й щасливий, хто другому не заздрить, кого Бог благословив на добрі діла. Заздять деякі щастю Павлуса, а от стати б ним і не хотіли.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Здавна люди замислювалися над тим, що таке щастя. Історія Павлуса показує, що безділля і ситість — це ще не щастя. Не може бути щасливою та людина, котра не зігріває своїм теплом інших, безцільно й безглуздо проживає свій вік. Хоч і таланило в усьому Павлусеві, але його щастя мало хто б захотів.